

ב ת י ה מ ש פ ט

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב-יפו

מס' תיק: 01/16/0006222

כב' השופט עלאא מסארוזה

בפני

תאריך: 08.03.2018

בעניין: הועדה המקומית לתכנון ולבניה תל אביב יפו **המאשימה**

ע"י עו"ד הניה שכטמן, עו"ד מור קרמר ועו"ד מוריה כהן

נ ג ד

הנאשמים

1. הראל נורית

ע"י עו"ד קורצוויל

2. בית הכנסת המרכזי רמת אביב ג'

3. גינבורג חיים יוסף

4. דביר אלון

ע"י עו"ד קרני מור

1

הכרעת דין

2

1. כתב האישום מייחס לנאשמים עבירה של שימוש חורג בניגוד להיתר, וזאת בהתאם

3

לממצאי ביקורת מיום 19.11.14, לפיהם נמצא כי בנכס מושא כתב האישום- קומת

4

מרתף (1-) במרכז אלרס שברמת אביב ג'- נעשה שימוש במקום לצרכי "בית כנסת"

5

בעוד שעל פי ההיתר, השימוש המותר הוא לצרכי מחסן.

6

2. ביום 5.4.17 טענו הנאשמים טענה מקדמית לפיה יש להורות על ביטול כתב האישום

7

מכוח 'הגנה מן הצדק' שכן - כך נטען - האכיפה בתיק הינה בגדר אכיפה סלקטיבית

8

ועוד כזו המושפעת משיקולים בלתי עניינים ומכוונת נגד הפעילות הדתית במקום.

9

3. בהעדר הסכמה מלאה על העובדות קבעתי כי אין מנוס אלא לשמוע את הראיות

10

ולחכריע בטענה המקדמית במסגרת הכרעת הדין ועל בסיס הראיות שיוצגו.

11

ב ת י ה מ ש פ ט

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב-יפו

מס' תיק: 01/16/0006222

כב' השופט עלאא מסארווה

בפני

תאריך: 08.03.2018

השימוש המותר והשימוש בפועל

	12
4. עיון ב - ת/19 ו - ת/20 לא מותר מקום לספק באשר לשימוש המותר בנכס. על פי ההיתר, המדובר בקומת מרתף המיועדת "כשטח מחסנים".	13
14
5. ההגנה הודתה כי השימוש המותר במקום הוא לצורכי מחסן אך טענה כי שהשימוש בפועל איננו חורג מהמותר וכי לא התבצעה במקום פעילות של בית כנסת, אלא לכל חיוותר, מחסן לציוד שיכול לשמש את בית חב"ד לפעילות דתית - קהילתית.	15
16
17
6. אקדים את המאוחר ואומר כי הדיון הער שהתקיים בנושא הגדרת הפעילות המתקיימת במקום איננו רלוונטי ברובו, שכן, קבעתי כי בכל מקרה אין המדובר במחסן, ולכן אין זה מעלה או מוריד אם ייקבע כי מדובר בבית כנסת כהלכתו, או בבית תפילה, או בבית חב"ד או במרכז דתי או רוחני. העיקר הוא כי הפעילות המתקיימת בנכס מושא כתב האישוס חרגה, ובהחלט חרגה, מהשימוש המותר כמחסן.	18
19
20
21
22
23
7. עוד אקדים את המאוחר ואציין כי מצאתי, חרף האמור, שהאכיפה בתיק זה נגועה באכיפה סלקטיבית ברורה עד שהיא מחייבת ביטול האישוס מכוח סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב)- התשמ"ב-1982.	24
25
26
	27
<u>וחזרה להגדרת השימוש במקום (השימוש בפועל)</u>	
8. מעדותה של מפקחת הבניה, הגברת יעל אלפסי, ועל פי ממצאיה מהביקורים במקום, העידה כי המדובר בבית כנסת של חב"ד, שכן מצאה שם ארון קודש, מדפים, ספרי קודש, שולחנות וכיסאות, חדרון למידה ומטבח עבור אירועים של בית הכנסת (כמו בר מצווה ועוד) (ראו ת/2).	28
29
30
31

ב ת י ה מ ש פ ט

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב-יפו

מס' תיק: 01/16/0006222

כב' השופט עלאא מסארווה

בפני

תאריך: 08.03.2018

9. העוצם עיניו ומדמיין בעיני רוחו מחסן, פוקח את עיניו ומתבונן בתמונות ש – ב - ת/2 בפרט תמונה 6 או בתמונה 3 (השלט "בית כנסת חב"ד רמת אביב ג'"), מבין כי טענת ההגנה לפי השימוש בפועל תאם את ההיתר, דינה להידחות מכל וכל. התמונות מצביעות על מקום מהודר, מעין חדר ישיבה מסודר למשעי, המיועד להתקהלות ולמידה או לקיום תפילות ברבים. 32
33
34
35
36
10. עד ההגנה, הרב יהודה ליפש (הנציג מטעם הנאשמת 2), פנה אל מחלקת הפיקוח על הבניה במכתב קצר (ת/18) על גבי עמוד אחד בלבד, וחביע את עמדת הנאשמים נגד האכיפה בטענה כי המדובר ברדיפה דתית. עד ההגנה לא חזר בו מתוכן מכתבו. במכתבו זה ציין כי: "בית הכנסת פועל רק בשעות התפילה..." ו- "בית הכנסת משמש גם ביקור להכרת היהדות...". במכתב קצר זה השתמש העד בתיבת המילים "בית כנסת" לא פחות מתשע פעמים (!) כדי לתאר את הפעילות במקום. נכתב שוב ושוב כי המקום פועל כבית כנסת. 37
38
39
40
41
42
43
11. אוסיף כי, במסגרת ת/5 (מזכר של הגברת אלפסי מיום 14.12.14), ציינה מפקחת הבניה כי מר יהודה ליפש אשר נפגש עמה לאחר הביקורת, הציג עצמו בפניה כרב ומנהל בית הכנסת. 44
45
46
12. גם אם אקבל את הגדרת הנאשם 3 את המקום כ - "מרכז שיוצאת ממנו פעילות חב"ד לאזור" או כמקום "שמתפללים בו" או כמקום "שמשמש לעתים לתפילות" או אם אאמץ את הגדרת הנאשם 4 את המקום כ - "בית תפילה" (ישיבת 26.9.17, עמ' 8 שורה 14) או "בית חב"ד" (עמ' 9 שורות 21-23 מאותה ישיבה), עדיין אין המדובר במחסן. מחסן הינו מקום שלרוב נעדר חיבור לתשתיות ומיועד לאחסנה של חפצים לעת מצוא. אין חולק שהמקום מושא כתב האישום מחובר לתשתיות מים וחשמל ומתקיימת בו פעילות קהילתית שוטפת (עמ' 10 שורה 10 לישיבת 26.9.17). 47
48
49
50
51
52
53
13. לפי התמונות, העדויות והמסמכים אני מעדיף את עדותה של הגברת אלפסי על פני עדויות הנאשמים, וקובע כי במקום התבצעה פעילות החורגת מצרכי אחסנה. אני 54
55

ב ת י ה מ ש פ ט

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב-יפו

מס' תיק: 01/16/0006222

כב' השופט עלאא מסארווה

בפני

תאריך: 08.03.2018

דוחה את טענת ההגנה לפיה המדובר "במחסן עם אפשרויות תפילה" ואני קובע כי התקיימה במקום פעילות דתית-רוחנית מגוונת, לרבות בית תפילה, פעילות כמרכז חב"ד ואף לעתים כבית כנסת לכל דבר.	56
	57
	58
משכך אעבור לסוגיה המרכזית בתיק.	59
	60
<u>טענת האכיפה הבררנית</u>	
14. כזכור, הנכס מושא כתב האישום ממוקם בקומת המרתף התחתונה (קומת החניון) שבמרכז אלרם. כפי שקבעתי, כל היחידות בקומת המרתף מיועדות כשטחי מחסנים. למרות האמור, שוכנים בקומת המרתף עסקים רבים, בתי מלאכה, חנויות, משרדים ושטחי מסחר שאף לא נגד אחד מהם הוגש כתב אישום בגין שימוש חורג. הנאשמים טענו כי פעילותם במקום החליפה "מרכז ספא" שהדין אף לא נאכף נגדו.	61
	62
	63
	64
	65
15. הנה כי כן, בקומת המרתף קיים מעין מרכז מסחרי הפועל בתוך יחידות המיועדות כמחסנים, בלי אכיפה, חרף מודעות הרשות לפעילותן.	66
	67
16. מצאתי תימוכין רבים לטענת ההגנה לפיה האכיפה בתיק זה סבלה מפגם של אכיפה סלקטיבית.	68
	69
17. בניגוד להתרשמות עדת התביעה, המפקחת "אלפסי, לפיה "רוב" השטח משמש כמחסנים, מצאתי אינדיקציות ברורות הפוכות.	70
	71
18. במסגרת ת/13 הוגשה לעיוני רשימת דיירי המקום על פי רישומי אגף הארנונה. אף שאין מדובר בראיה חלוטה לעניין השימוש, אינני מקבל את טענת התביעה שיש להתעלם מהמידע המופיע ברשימה.	72
	73
	74

ב ת י ה מ ש פ ט

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב-יפו

מס' תיק: 01/16/0006222

כב' השופט עלאא מסארווה

בפני

תאריך: 08.03.2018

19. ידועה הפסיקה לפיה, אין ברישומי הארנונה משום עדות לשימוש המותר בנכס וכי רישומי הארנונה מתארים, לכל היותר, את השימוש בפועל המתבצע במקום.	75 76
20. על פי רשימת חייבי הארנונה, רוב הדיירים בקומת המרתך מחויבים בארנונה שאיננה ארנונה לפי סיווג "מחסנים". מצאתי היגיון רב בטענת ההגנה לפיה לא ברור מדוע עסקים כה רבים במקום יבחרו לשלם ארנונה לפי סיווג "עסקי" תחת ארנונה למחסן, אם אכן השימוש במקום איננו חורג מאחסנה. כך או כך, הרשימה על תוכנה, חייבה, לכל הפחות, בדיקה יסודית של הפעילות העסקית במקום. מכל מקום, רשימה זו, כך לשיטתי, מקימה תשתית ראשונית או לכאורית התומכת בטענת הנאשמים כי עסקים רבים עשו שימוש חורג בניגוד להיתר ולמרות זאת, ועל אף ההתרעות מצד הנאשמים, הדין לא נאכף נגדם.	77 78 79 80 81 82 83 84
21. אפרט:	85
על פי רשימת חייבי הארנונה בקומת המרתף, קיים בשטח זה 49 דיירים (עסקים ומשרדים). מתוכם, לא פחות מ- 38 (!) הנושאים בעול ארנונה שאיננה ארנונה לפי סיווג "מחסנים", לפי הפירוט הבא: מסחר, משרדים, תעשייה, מכוני יופי, סטודיו, מסחר וביגוד. אם כך, יוצא ש - 38 יחידות מתוך 49 יחידות, עשו שימוש חורג לכאורה מבלי שאף יחידה או עסק מתוכם הועמד לדין.	86 87 88 89 90
22. עיינתי בתמונות שהוגשו לי על ההגנה (נ/5). על פניו, ומבלי לקבוע מסמרות, קיימים בקומת המרתף עסקים של ממש.	91 92
23. במסגרת חקירתה הנגדית, ניסתה המפקחת על הבניה להתמודד עם נתונים אלה היוצרים תשתית ראייתית ראשונית לכאורית בדבר אכיפה סלקטיבית. בכל הכבוד, תשובתה של מפקחת הבניה - לפיה ברוב השטח מתקיימת בפעילות "משולבת" בה רוב השטח משמש כמחסן - איננה משכנעת דיה. כך למשל בעניין התייחסותה והגדרתה של עדת התביעה גלריית אומנים כמחסן ליצירותיהם, איננה מקובלת עליי.	93 94 95 96 97

ב ת י ה מ ש פ ט

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב-יפו

מס' תיק: 01/16/0006222

כב' השופט עלאא מסארוזה

בפני

תאריך: 08.03.2018

כמו כן, התייחסותה לחנות גדולה של מוצרים חשמליים כמחסן, רק משום טענת בעלי החנות כי הפעילות העסקית בכל הנוגע לרכישת המוצרים מול הלקוחות מתבצעת דרך האינטרנט, איננה מקובלת עליי (לאחר שעיינתי בתמונות). הוא הדין ביחס לטענת מפקחת הבניה, כי חנות נעליים היא מחסן נעליים, בהתבסס על דברי בעלי החנות כי החנות פועלת אחת לשנה במסגרת "מכירות חיסולי".	98 99 100 101 102
24. אינני מקבל את גרסתה של העדה לפיה לא מצאה- אף לא ברמת חשד- "שימושים חורגים" בקומת המרתף.	103 104
25. הגישה "הליברלית" שנקטה על ידי העדה בהתייחסותה להגדרת "מחסן", איננה עומדת בהגדרת מחסן על פי הפסיקה. ושוב, לשיטתי, מחסן הוא מקום שלרוב נעדר חיבור לתשתיות והמיועד לצרכי אחסנת חפצים לעת מצוא.	105 106 107
26. הרושם הכללי הוא שמפקחת הבניה, אשר נדרשה להשלים חקירתה, על דרך ביקור נוסף, כדי לשלול ביצוע עבירות על ידי אחרים במקום, עשתה זאת מטעמים משפטיים כדי לצאת ידי חובת הטענה של אכיפה בררנית.	108 109 110
27. על מנת להמחיש את הקושי בקבלת עמדת מפקחת הבניה, אפרט חלק מהעסקים.	111
28. חנות חשמל גדולה. בית ספר לתופים. גלריה. מעבדת מחשבים (כולל מכירת ציוד מחשבים וטלפונים). חנות בגדים יד שנייה. אולפן הקלטות. עסק של חייט. מכון כושר. משרד עורכי דין. חנות אופניים. משרד של מרכז אלרס עצמו (ראו עמ' 3 לשיבת 5.11.17).	112 113 114 115
29. אף אותו "משרד עורכי דין" שפעל במקום, ואשר לגביו לא תיתכן טענה שהוא מהווה מחסן, ואף שחלף זמן כה רב, טרם הושלמה האכיפה וטרם הוגש כתב אישום בגין העבירה לכאורה.	116 117 118

ב ת י ה מ ש פ ט

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב-יפו

מס' תיק: 01/16/0006222

כב' השופט עלאא מסארוזה

בפני

תאריך: 08.03.2018

30. כמו כן, אני דוחה את טענת מפקחת הבניה לפיה היא פועלת על פי תלונות ולא באופן יזום כהסבר להעדר האכיפה כנגד היחידות האחרות.	119
	120
31. ראשית, אינני מקבל טענתה זו לאחר שהוכח בפניי שהגיעה למקום מושא כתב האישום ואף התקשתה באיתורו, ולכן עברה מן הסתם במקום וחבחינה או שהיה עליה להבחין בפעילות העסקית השוקקת במרתף. לא תיתכן מחלוקת כי גורם אכיפה הפוקד מקום במטרה לאכוף עבירה, איננו יכול לעצום את עיניו ולהתעלם מקיומן של עבירות דומות במקום המבוצעות לכאורה ולעין כל על ידי השכנים.	121
	122
	123
	124
	125
32. שנית, באותו מכתב ת/18 טען מר יהודה ליפש כי במקום עסקים שונים הפועלים ללא אכיפה נגדם. לא ניתן שלא לראות בחלק זה ממכתבו של מר ליפש אלא תלונה מפורשת נגד אותם עסקים שכנים. אני דוחה את הסבריה של עדת התביעה (ראו עמ' 17 שורה 7- ישיבת 17.5.17, עמ' 10 שורות 15-4 לשיבת 9.7.17), שלא ראתה במכתב תלונה שהצדיקה פעולות אכיפה. גישתה של עדת התביעה, ומחדלה זה, לא רופאו מעולם. גם לאחר מעורבות המחלקה המשפטית, ודרישתה להשלמת חקירה על דרך ביקורת נוספת במקום כדי להדוף טענת אכיפה סלקטיבית, העדה פעלה מעט מדי ומאוחר מדי. האמור בעמ' 9 שורות 18-17 ושורות 14-6 לשיבת 9.7.17, אין לפרשו אחרת זולת עצימת עיניים והתעלמות מעבירות זהות שהתבצעו במקום על ידי אחרים.	126
	127
	128
	129
	130
	131
	132
	133
	134
	135
33. זאת ועוד. הסבריה של העדה להעדר אכיפה כנובע מסיבות טכניות כגון: עסק סגור בזמן הביקורת, אינם יכולים לעמוד. אין להשלים עם העדר אכיפה רק משום שבאותה שעה ובאותו מועד שהתקיימה הביקורת חלק מהעסקים היו סגורים. הסבר זה הצדיק בעיני המפקחת העדר אכיפה ביחס לעסק של החייט, של מכון כושר ושל "בית ספר לתופים" (ראו עמ' 10 לשיבת 9.7.17).	136
	137
	138
	139
	140
34. עוד אין להשלים עם הסבריה הנוספים לגבי פעילות משולבת הכוללת אחסנה בתוכה. ברוב העסקים ואף יחידות הדיוור, מתקיימת פעולת אחסנה כלשהי. על רקע זה יש	141
	142

ב ת י ה מ ש פ ט

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב-יפו

מס' תיק: 01/16/0006222

כב' השופט עלאא מסארווה

בפני

תאריך: 08.03.2018

לדחות את טענת העדה ביחס לחנות מחשבים במקום לפיה לא נאכפה העבירה	143
לכאורה משמדובר בחנות שבחלקה מהווה גם מעבדה ויש בה אחסנה. מחסן אינו	144
יכול להוות מוקד של פעילות עסקית שוטפת.	145
35. לא מצאתי חסבר מניח את הדעת לטענת ההגנה לפיה המקום סובל מהעדר אכיפה	146
במשך שנים רבות. בנ/2 הוא דו"ח ביקורת שנערך על ידי העדה עצמה, בשנת 2010.	147
אף שעלה כבר אז קיומם של עסקים וחנויות לא נמצאה עדות כלשהי לאכיפה.	148
36. הלכה פסוקה היא שטענה של אכיפה בררנית היא בבסיסה טענה עובדתית שהנטל על	149
הנאשם להוכיחה על ידי הנחת תשתית עובדתית מבוססת. רשות מנהלית, נהנית	150
מחזקת תקינות המנהל, קרי, שחזקה על הרשות המנהלית שהחלטותיה נתקבלו כדין	151
על פי אמות המידה הנהוגות במשפט המנהלי ועל מי שטוען אחרת הנטל להפריך את	152
החזקה (ראו ע"פ 8551/11 יצחק סלכגי נ' מד"י, מיום 17.7.12 פסקה 20; בג"ץ	153
6396/96 זקין נ' עיריית באר שבע פ"ד נג (3) 289, 307 (1999)). ואולם, משתרים	154
הנאשם את הנטל המוטל עליו, על התביעה ועליה בלבד, להדוף את הטענה ברמה	155
הנדרשת במשפט פלילי. במצב דברים זה מתערערת חזקת התקינות והנטל עובר אל	156
כתפי הרשות המנהלית, אשר תתבקש להוכיח כי האכיפה – אף שהיא נחזית בררנית	157
על פני הדברים – התבססה על שיקולים עניינים בלבד (ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ'	158
פרץ [פורסם בבנו] (10.9.13).	159
37. בית המשפט העליון (רע"פ 4355/08 לסקוב נגד מדינת ישראל(15.1.10)) הורה על	160
זיכוי של מי שהחנה את רכבו במקור אסור לחניה כאשר לפניו ואחריו עמדו רכבים	161
שאף הם חנו בניגוד לחוק. משום שהעירייה פעלה נגדו ונגדו בלבד (בהסבירה	162
שהאחרים, להבדיל מהנאשם, היו תושבי העיר), נקבע כי יש לראות בכך משום	163
אפליה פסולה ואכיפה בררנית אסורה:	164
"דרך אחת להביט על האירוע היא בעל נקיטתה של אכיפה סלקטיבית פסולה,	165
היינו, יישומה של נורמה פלילית שלא באורח שוויוני, מתוך שיקולים הזרים	166

ב ת י ה מ ש פ ט

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב-יפו

מס' תיק: 01/16/0006222

כב' השופט עלאא מסארוזה

בפני

תאריך: 08.03.2018

למהותה (בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע, פ"ד נג(3) 289, 304	167
(השופט י' זמיר) (1999)), ובלשון דומה: "אכיפה חלקית-פסולה, שיסודה בהפעלה	168
שלא כדין של שיקול הדעת, באופן המביא להבחנה לא ראויה בין מקרים דומים"	169
(מיכל טמיר אכיפה סלקטיבית 19 (2008)). פגיעתה של אכיפה סלקטיבית קשה	170
היא. יש בה כדי לגרוע מן האמון הציבורי ברשויות האכיפה ובדין המשמש מושא	171
לפעולתן. היא "נוגדת באופן חריף את העיקרון של שוויון בפני החוק במובן הבסיסי	172
של עיקרון זה. היא הרסנית לשלטון החוק; היא מקוממת מבחינת הצדק; היא	173
מסכנת את מערכת המשפט. הסמכות להגיש אישום פלילי היא סמכות חשובה	174
וקשה. היא יכולה לחרוץ גורל אדם. כך גם הסמכות לאכוף חוק בדרך אחרת, כגון	175
הסמכות לעצור אדם או הסמכות להחרים רכוש. היא חייבת להיות מופעלת באופן	176
ענייני, שוויוני וסביר" (בג"ץ 6396/96 זקין הנ"ל, בעמ' 304; ראו גם ע"פ 4855/02	177
מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776, 814 (2005)). ואף כי על אכיפה סלקטיבית	178
ניתן להגיב בדרכים שונות, דומה כי בנסיבותיו של המקרה שבפנינו, הסעד של איך	179
ההרשעה מתבקש כמו מאליו".	180
38. אינני מתעלם מכך שהרשות איננה אוכפת, ואיננה יכולה לאכוף כל תריגת בניה	181
המבוצעת על ידי כלל עברייני הבנייה וזאת משיקולים של מחסור במשאבים וכוח	182
אדם. אך אין לקבל הגשת כתב אישום אחד נגד אדם אחד כאשר שכניו חרגו באופן	183
זהה וכאשר הרשות מודעת לחריגות אלה מבלי שאכפה את הדין בעניינם. לא כל	184
מעשה אכיפה פרטני של רשות יצדיק ביטול כתב אישום ואולם, כאשר הנאשמים	185
הצליחו להרים את הנטל הראשוני ולהצביע על אפליה לכאורה, על התביעה לשלול	186
טענה זו ולשכנע את בית המשפט כי הדבר נעשה מבלי חריגה בלתי מוצדקת מעקרון	187
השוויון ועקרונות הסבירות וההגינות (ראו: עפ"א (מרכז) 32016-11-09 ריינר נגד	188
הועדה המקומית לתכנון ובניה רעננה, פורסם באתר נבו – 2010).	189
39. כאמור, במקרה זה מתקיים היפוך נטל הראיות ועל התביעה היה ליתן הסבר מניח	190
את הדעת, מדוע להעמיד את הנאשמים בלבד ומדוע לא הוגשו כתבי אישום נגד	191
עבריינים אחרים באותו מקום.	192

ב ת י ה מ ש פ ט

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב-יפו

מס' תיק: 01/16/0006222

כב' השופט עלאא מסארווה

בפני

תאריך: 08.03.2018

40. כפי שקבעתי, החסברים שהציגה מפקחת הבנייה לא היו משכנעים כלל ועיקר. לא נשללה טענת הנאשמים לקיומה של אכיפה בררנית על יסוד שיקולים בלתי ענייניים או אף משרירות גרידא. הנטל לא הורם.	193
	194
	195
41. לאור כל האמור, דעתי היא שיש לקבל את טענת האכיפה הבררנית, לאחר שהתביעה, אליה עבר נטל שלילת הטענה לא עשתה כן. אשר על כן, נכון הוא להורות על ביטול כתב האישום מחמת טענת האכיפה הסלקטיבית והגנה מן הצדק.	196
	197
	198
42. לא בשולי הדברים אוסיף, בקצרה, התייחסות לקשיים נוספים העולים מהתיק אף שמדובר בהתייחסות שהיא מעבר לנדרש לאור התוצאה אליה הגעתי.	199
	200
43. מפקחת הבניה, הגברת י' אלפסי, הובאה כעדת תביעה יחידה, אף שבחלק מפעילותה ומהביקורת התלוו אליה מפקחי בנייה נוספים ואף מנהלת המחלקה. מן הראוי היה שעדים נוספים אלה יצרפו דו"חות פעולה משלהם ויעידו על ממצאי הביקור אליו הצטרפו.	201
	202
	203
	204
44. מצאתי מחדל נוסף באי רישום ותיעוד של התלונה שהביאה לפתיחת התיק (ראו עמ' 2, לישיבת 9.7.17). על פי חומר החקירה, התיק נפתח עקב "תלונה" שמקורה בפנייה של המשנה למנכ"ל עיריית תל אביב (מר רובי זלוף) אל מתלקת הפיקוח על הבניה. לאחר שהתבקשתי על ידי ההגנה להורות על העברת חומר חקירה זה לידי הגנה, ולאחר שנעניתי לבקשה, הסבירה התביעה כי לא הצליחה לאתר את החומר. אין להקל ראש בחשיבותו של חומר חקירה, בפרט חומר המתייחס ללידתו של התיק, ולתלונה שהביאה לפתיחתו, בפרט ובפרט שעה שהנאשמים טוענים לקיומה של רדיפה בתיק כך שקיימת חשיבות רבה למצוין בכתב התלונה שבעטיה נפתחה החקירה. ייתכן ותוכן התלונה היה שולל את טענות הנאשמים לפעילות אכיפה שנולדה בקשר עם התנגדות של חלק מדיירי השכונה לפעילות הדתית במקום.	205
	206
	207
	208
	209
	210
	211
	212
	213
	214

ב ת י ה מ ש פ ט

בית-המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב-יפו

מס' תיק: 01/16/0006222

כב' השופט עלאא מסארווה

בפני

תאריך: 08.03.2018

45. מן העבר השני, לא מצאתי כי קיימת נפקות לטענת ההגנה לעניין שגיאה שנפלה בזיהוי המקום כפי שעלה מהנספח לכתב האישום. על פי ההיתר, שטח המרתף אמור לשמש למחסנים, ולכן, אין נפקות רבה להצבעה על יחידה סמוכה עקב שגגה בנספח, וודאי לנוכח החלטתי לבטל את האישום מתמת ההגנה מן הצדק. 215
216
217
218

46. לאור המסקנה אליה הגעתי, לא היה מקום להידרש לטענות ההגנה המהותיות חנוספות שהעלתה הנאשמת 1 (בעל הנכס והמשכירה), באשר להעדר ידיעתה ולשליטתה על הנעשה במקום ולפעולות שעשתה כדי למנוע את ביצוע העבירה. 219
220
221

47. לאור כל האמור אני מורה על ביטול כתב האישום נגד הנאשמים. 222

זכות ערעור כדין. 223

ניתנה היום, (08 מרץ 2018, כ"א אדר תשע"ח), בלשכה. 224

עלאא מסארווה, שופט

225

226

227

228